

Waarde Heeren, Emeriti, overige schepsels,

Het zijn ten tijde van dit schrijven de donkere dagen voor Kerstmis. De tijd van licht in een wereld vol duisternis en doffe ellende, en de tijd waarin er gratie werd gebracht temidden van schuld en tekortkoming.

Echter, ook is dit de tijd waarin de nieuwe Primus inter Pares de mogelijkheid heeft zichzelf te zetelen in zijn fauteuil, een glas goede whisky en een fijne sigaar te gebruiken en al peinzend te reflecteren op het voorbijgevlagen jaar.

De Heeren, zo deelden Zij met elkaar, ervaren deze tijd van het jaar als een warm bad. In de eerste plaats vanwege het feit dat het zo herkenbaar is wat het Kerstevangelie ons meldt; er wordt niet om de Heer gevraagd, maar Hij is er toch. Het volk, zowel eens in Bethlehem als heden ten dage in het Groningsche dispuutsleven, geeft geen blijk van dankbaarheid als de genade aangeboden wordt. Echter, de Heer zal niet opgeven datgene te doen wat goed is voor het pruilende en nukkende kind. Waar het contrast van zoveel domheid in een academische omgeving als een studentenvereniging ons jaren geleden nog wel eens verbijsterde, weten de Heeren inmiddels niet meer beter.

U, grijze muis of kleurloze civiet, vraagt: “Nou nou, mijnheer de Primus inter Pares, overdrijft u nu niet een beetje? Is het niet wat rooskleuriger gesteld met Yir’at ‘Adonay dan u doet voorkomen?” Welnu, ik begrijp uw vragen. Twaalf jaren rood-zwarte Heerschappij op het dispuut hebben ook hun vruchten afgeworpen. Toch moeten de Heeren iedere Assemblee weer constateren hoe snel het dispuut ontspoot. ‘Genootschapjes’ die in het luchtledige termen als etiquette of de naam van een zieke negerknul schreeuwen hebben we sinds hun bestaan nog niet kunnen betrappen op enig inhoudelijke bijdrage of retorische kunst. Clubjes die blaten over studentikoziteit houden zich slechts bezig met zichzelf – en anderen, wat wellicht nog sneuer is – in buitenproportionele mate te bezatten. De Primus hoort de sirenes in de verte nog wegebben. Het is aandoenlijk zulke lieden in de verdediging te zien schieten, de oogleden nog half dicht van de roes en de adem nog stinkend naar het goedkope vocht dat de naam ‘whisky’ niet waardig is, terwijl ze beseffen dat ze geen knip voor de neus waard zijn.

De Primus mijmert verder en denkt aan het Oudste en zijn inhoudelijke dominantie. Zelfs nu afgelopen jaar drie Heeren intrede hebben mogen doen tot het College der Emeriti en Wij dus numeriek zijn geslonken, raast de Rood-Zwarte trein verder op het dispuutsspoor.

Waar besturen zich slechts richten op hun eigen bestuursjaar en niet in staat zijn om verder te kijken dan hun wissel, zijn Wij constant bezig met het uitzetten van lijnen, punten op de horizon en doelen voor de lange termijn. Dat begint al bij het begin: het beleid van het bestuur. Ieder jaar beziet het Oudste het beleid, schudt meewarig het hoofd, brandt het tot de grond af en legt de angstige bestuursleden daarna uit hoe het wel moet. Ook daarna blijven we liefdevol corrigeren: iedere HV staan wij er weer, bestuurders en commissies vermanend op de vingers tikkend en wanstaltigheden aan de kaak stellend.

De Heeren weten het, de Primus weet het. Wij zijn gezegend. Later zult u beseffen dat het maar gelukkig was dat niet uzelf uw leven bepaalde, maar dat het Oudste dat voor u deed. *Het is ons gegeven.*

Ut Lex Vivat!

Minzame knik,

Heer Woltinge

h.t. Primus inter Pares

G.C.S.H. Ut Lex Omnibus Discetur